

[Carsten Andersen]

sat et tværministerielt børneudvalg, som i sine udtalelser overhovedet ikke siger noget konkret eller noget nyt, og vi har Graversen-udvalget, som ministeren nævnte i sin tale, og som vi venter os meget af.

Erfaringerne fra disse debatter og resultaterne heraf efterlader en fornemmelse af, at børns egentlige dagligdag og vilkår bliver forbigået i en lang række vigtige sammenhænge, hvis man ser det ud fra barnets situation. Det er spørgsmål som økonomi, kultur, uddannelse, trafik og så det spørgsmål, som Kristeligt Folkeparti rejser om den situation, hvor et barns forældre ikke kan fungere.

Der kan være mange årsager til, at et barns forældre ikke kan fungere, og der kan være mange måder, de ikke kan fungere på. I alle tilfælde er det barnet, som er taberen, hvis det offentlige ikke kan spille sammen med forældrene, men barnet er også taberen, hvis det offentlige kun spiller sammen med forældrene og andre personer og ikke opfatter barnet som en selvstændig person.

Denne regering og dens støttepartier og også de partier, der tidligere har været i regering siden 1982, har et godt og grundigt medansvar for, at der er en række familier og enlige forsørgere, som ikke er i stand til at fungere. Det handler om basale ting som arbejde, ordentligt økonomisk forsørgelsesgrundlag, uddannelse og ordentlige daginstitutions- og fritidstilbud til børn og unge.

Her kunne man jo fristes til at komme med en dagsorden, som forpligter regeringen til at sikre alle forsørgere arbejde eller uddannelse samt sikre daginstitutionspladser og tilstrækkelige fritidstilbud til børn og unge. Hvis regeringen og dens støttepartier erklærer sig enige, ville en stor del af det sagsområde, som denne forespørgsel handler om, bortfalde, og der ville blive ressourcer til at løse de resterende problemer.

Når forældrene ikke er i stand til at fungere i forhold til deres børn, har både lokalsamfund, amt, kommune og stat et medansvar for at tilbyde råd, støtte, vejledning og konkret hjælp. Vi skal ikke lægge skjul på, at vores opfattelse er, at forældrene er centrum for barnets verden, hvad enten det bor hos dem eller ej. Men vi oplever mange gange, at under henvisning til økonomiske omkostninger ved et behandlingstiltag og af hensyn til forældrene bliver de børn

og unge, som anbringes uden for eget hjem, kastebold mellem en række forsøg på at få et hjem til at fungere. Prisen, som barnet må betale, skæles der ikke altid til. En undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet om anbringelsesforløb taler sit helt tydelige sprog herom. En stor del af denne problematik undersøges af Graversen-udvalget, og resultatet af det arbejde imødeser vi med spænding.

Jeg vil godt knytte nogle kommentarer til det, hr. Glønborg sagde, og til nogle af de konkrete eksempler, som hr. Glønborg på trods af ministerens henstilling alligevel lagde frem.

Jeg synes, vi bliver nødt til også at nævne i forbindelse med denne kontakt, at børn mange gange bliver misbrugt i forældres og bedsteforældres forsøg på at bringe sig selv i rampelyset. Vi har i § 71-tilsynet fået en del klager over det offentliges beslutninger om kontakt imellem børn og forældre og bedsteforældre. Og når vi dykker ned i de sager, viser det sig, at der går år imellem, at disse voksne kontakter børnene. Der er det, at andre så træder ind og siger: Det er en for alvorlig usikkerhed for barnet kun at have kontakt med sine forældre med års mellemrum; derfor beder vi jer om at lade være.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi også synes, at børn har ret til at få julegaver, men hvis det er den eneste kontakt, barnet har til sine forældre, ville det nok være bedre, om det ikke fik de julegaver. Det er det, sagen egentlig handler om, hr. Glønborg, når det offentlige skrider ind over for forældre, som ikke magter eller ikke vil videreføre den kontakt til børnene, som børnene har krav på fra voksne.

Det er sjældent – men vi ser det, og det skal jeg vende tilbage til – at der er systemer, der handler imod barnets tarv. Det kræver, at der er en beslutning hos systemerne om, at man vil handle imod barnets tarv. Vi ser mange gange, at nogle af systemerne ikke fungerer sådan, at det bliver til barnets tarv. Jeg synes aldrig, at jeg i den socialpolitiske karriere, jeg har haft, har oplevet systemer, der har besluttet, at nu skal det her være imod barnets tarv.

Jeg synes også, at det er rigtigt, at børn skal have ret til at skrive og ret til at modtage breve, men så skal der også foreligge en forpligtelse for de voksne, som ønsker at korrespondere, til at gøre det, ikke med års mellemrum, men således, at de forpligtes til at gøre det med få måneders mellemrum. Det er også det, sagen handler om.